

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 456/2024
17.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене - адвоката Дејана Добросављевића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К бр.1456/21 од 28.04.2023. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.823/23 од 27.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 17. априла 2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Дејана Добросављевића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К бр.1456/21 од 28.04.2023. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.823/23 од 27.11.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К бр.1456/21 од 28.04.2023. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, за које дело јој је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем, а оштећени ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр.823/23 од 27.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА – адвоката Дејана Добросављевића, а

пресуда Трећег основног суда у Београду К бр.1456/21 од 28.04.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Дејан Добросављевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, уз истовремени захтев да бранилац и окривљена присуствују седници већа на којој се одлучује по поднетом захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да се у радњама окривљене, описаним у изреци првостепене пресуде, не стичу сви битни елементи кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ, због ког је оглашена кривом, обзиром да је радња извршења кривичног дела насиље у породици одређена трајним глаголом, па радње треба да имају трајни континуирани карактер и да се вишеструко дешавају, док се последица мора састојати у континуираном осећају угрожености, а што у предметном кривичном поступку није случај, јер окривљена, једним ударцем слабог интензитета није могла угрозити оштећеном интегритет.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд није прихватио као основане, из следећих разлога:

Одредбом члана 194. став 1. КЗ, прописано је да ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице казниће се затвором од 3 месеца до 3 године.

Одредбом члана 112. став 30. КЗ, прописано је кад је радња кривичног дела одређена трајним глаголом сматра се да је дело учињено, ако је радња извршена једном или више пута.

Из изреке првостепене пресуде, произилази да је окривљена АА у време и на месту ближе описаном у изреци, „у стању урачунљивости, свесна свог дела, чије је извршење хтела, те свесна да је њено дело забрањено, применом насиља угрозила

телесни интегритет и члана своје породице, и то свог супруга ББ, на тај начин што је након вербалне расправе истом задала ударац руком у пределу леве стране лица, услед чега је оштећени задобио лаке телесне повреде у виду огуљотине, дужине 2цм са леве стране носа“.

Радња извршења кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ, дефинисана је последицом (последична радња извршења) и одређена је трајним глаголом, па се у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута, при чему радња извршења кривичног дела садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења кривичног дела.

По налажењу Врховног суда, кривично дело насиље у породици из члана 194. КЗ може постојати и онда када је радња извршења предузета само једном, уколико је објективно подобна да доведе до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања пасивног објекта – оштећеног, као што је у конкретној ситуацији случај.

Имајући у виду наведено, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене, у делу у којем се указује да у радњама окривљене не стоје сви битни елементи кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ и да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оценио неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да у преосталом делу бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду одредаба члана 440. ЗКП, истицањем да лака телесна повреда коју је оштећени задобио критичном приликом није настала приликом ударца окривљене АА, односно контактом њене руке са лицем оштећеног и полемисе се са налазом и мишљењем сталност судског вештака др Весне Јовановић у односу на механизам настанка ове лаке повреде, а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом прописан разлог због ког је окривљеном преко браниоца дозвољено подношење овог ванредног правног лека. Стога је поднети захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић